

טלאי למרדעת וייחדן לכך, (326) נטמאים הם במושב הזב. ובשיעור זה שווים כל אותם המינים. וכיון ששווים הם לענין זה, מצטרפים הם גם להשלים שיעור טומאת משכב הזב. (327)

בסורא אמרי להא שמעתא דלעיל, בשיעור פסול סכך פסול הנתון באמצע הסוכה, **בהאי לישנא** [בלשון זו] כפי שהובאה לעיל. וללשון זו, לדעת רב: סכך פסול פוסל באמצע הסוכה בארבעה טפחים, ואילו לדעת רבה: אפילו היה נתון הסכך הפסול באמצע הסוכה, אינו פוסל עד ארבע אמות.

אבל **בנהרדעא מתנו מחלוקת זו באופן אחר**: וללשון של נהרדעא, שמואל הוא הסובר שסכך פסול פוסל באמצע הסוכה בארבעה טפחים, ורב הוא שנחלק עליו, וסבר שאין סכך פסול פוסל אפילו באמצע הסוכה עד ארבע אמות.

וכך שנו בנהרדעא: **אמר רב יהודה אמר שמואל: סכך פסול באמצע הסוכה פוסל בארבעה טפחים**. אבל אם היה הסכך הפסול נתון **מן הצד**, סמוך ממש לדפנות, הרי הוא פוסל רק בארבע אמות, שאז הוא יוצא מתורת "דופן עקומה".

ורב אמר: בין מן הצד ובין באמצע בארבע אמות.

ומתרת הגמרא: לעולם, אין שני מינים שאין שיעורם שווה מצטרפים. **והתב**, שמצינו מינים שונים מצטרפין לענין טומאת מדרס, הוא **כדקתני טעמא** באותה ברייתא: **אמר רבי שמעון, מה טעם מצטרפין שני מינים להשלים לשיעור קבלת טומאה אף שאין שיעורם שווה? הואיל וראוי כל אחד מהן לבדו לטמא מושב**.

כלומר, לענין טומאת מושב שיעורם שווה, כמבואר להלן. וכיון ששיעוריהם שווים באחת מטומאות הזב, לענין טומאת מושב הזב, הם מצטרפים אף לענין טומאה אחרת של משכב הזב.

כדתנן [כלים כז ד]: **המקצע, המחתיך באיזמל סביב סביב בצורה נאה, מכולן, מאחד מכל אותם המינים השנויים לעיל, הרי אפילו לא היתה אותה החתיכה אלא בגודל של טפח על טפח, הרי זה טמא טומאת מדרס**.

ומפרשת הגמרא: **טפח על טפח למאי חזי** [וכי למה ראוי אותו טפח], עד שיהיה ראוי מחמת זה לקבל טומאת מדרס?

ואמר רבי שמעון בן לקיש משום רבי ינאי: הואיל וראוי ליטלו, לעשותו טלאי, על גבי המרדעת של החמור, במקום מושבו של האדם על גבי המרדעת. ולכן, אם עשה מהן

לשון "הואיל וראוי" לאו דוקא, דדוקא אם עשה מהן טלאי ויחדן לכך טמא בטפח על טפח.

327. כן פירש רש"י בפרושו הראשון. ובאופן אחר כתב: המקצע מכולן — שקיצץ מכל המינים ועשה מהן טפח על טפח ותפרן כולם יחד, ועיין ערוך לנר.

א ד"ה הבגד דקדקו האחרונים, שאף שלא כסדר הזה מצטרפים הם זה לזה, והמשנה נקטה סדר זה להשמיענו שהחמור משלים לשיעור הקל ואין הקל משלים לחמור. [עייין משנה למלך כלים פרק כג הלכה ד].

326. כתבו התוספות בשבת עו א ד"ה הואיל: